

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202421
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318202421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpená JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: IČO: 37 927 795, proti žalovanému: K. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. nad J. XXX, XXX XX T., o zaplatenie 1.644,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/47/2018-81 zo dňa 31. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/47/2018-81 zo dňa 31. mája 2019 vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8Csp/47/2018-81 zo dňa 31. mája 2019 vo výroku I. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi (v tom čase Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155) sumu 907,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 907,38 eur od 04.10.2015 do zaplatenia, ktoré žalovanému povolil uhradiť v pravidelných mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku, až do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej z nich (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 10,36 % (výrok III.).

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na to, že žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe podanej na súde dňa 07.09.2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.644,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1.644,43 eur od 04.10.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov tohto sporového konania, a to z titulu nesplatennej časti úveru poskytnutého žalovanému na základe zmluvy s názvom „Flexipôžička“ č. 009912611221113 zo dňa 27.11.2013.

3. Žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, dostavil sa však na pojednávanie, na ktorom uviedol, že zmluvu so žalobcom uzavrel, úver čerpal vo výške 2.000,- eur a je pravdou, že na úver uhradil sumu 1.092,62 eur. Je to už dávno, čo úver prestal platiť. Zmenil prácu a nedokázal úver splácať. Nebude však schopný splatiť žalovanú sumu jednorázovo. Mal úraz, je tretí mesiac práceneschopný a nezostávajú

mu žiadne peniaze. S poukazom na svoju sociálnu situáciu ponechal na úvahe súdu v akom rozsahu mu povolí dlh splácať.

4. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol svoje nasledovné skutkové zistenia. Žalovaný ako dlžník a žalobca ako veriteľ uzavreli dňa 27.11.2013 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, ktorou sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 2.000,- eur. Dlžník sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 59 pravidelných mesačných splátkach po 54,76 eur (pričom z tejto sumy predstavovala suma 2,96 eur mesačnú splátku poisťného) s dátumom prvej splátky dňa 20.01.2014 a poslednej dňa 20.11.2018 (konečná splatnosť úveru). V zmluve bolo dojednané čerpanie úveru jednorazovo dňa 27.11.2013, výška úrokovej sadzby 17,90 % ročne, RPMN 20,08 %, priemerná RPMN 21,09 % a celkové náklady dlžníka 1.055,98 eur. Podľa tabuľkového výpisu z úverového účtu žalovaný čerpal sumu úveru vo výške 2.000,- eur dňa 27.11.2013. Keďže po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť splácať úver riadne a včas, bol troma upomienkami zo dňa 01.06.2015, zo dňa 01.07.2015 a zo dňa 31.07.2015 vyzvaný, aby dlžnú sumu uhradil. V tretej upomienke bol vyzvaný k okamžitej úhrade dlžnej sumy vo výške 174,26 eur a upozornený na možnosť žalobcu od zmluvy odstúpiť a súčasne na to, že v opačnom prípade bude žalobca požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve. K upomienkam žalobca doručky nepripojil. Z výzvy žalobcu zo dňa 21.09.2015 vyplynulo, že k uvedenému dňu žalobca úver mimoriadne zosplatnil, dlžná suma predstavovala 1.799,32 eur (z toho istina 1.644,43 eur, úroky 130,59 eur a poplatky 24,30 eur). Žalovanému bola poskytnutá lehota 7 dní na dodatočné plnenie, ktorá mala začať plynúť odo dňa doručenia výzvy. Žalovaný výzvu prevzal dňa 26.09.2015.

5. S poukazom na znenie ust. § 497, § 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 a 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), ust. § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2 a 3, § 54 ods. 1 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, všetko v znení ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, t. j. ku dňu 27.11.2013 a ďalej ust. § 232 ods. 3 a 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie uviedol, že posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi nimi uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie úverovej zmluvy a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobcovi ako veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 ZoSÚ). Žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa [§ 2 písm. b) ZoSÚ v spojení s § 52 ods. 3 OZ] s poukazom na predmet podnikania a žalovaný bol v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami OZ a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (ZoSÚ). Vzhľadom k povahe zmluvného vzťahu i samotného úveru súd prvej inštancie podrobil zmluvu preskúmaniu z pohľadu jej zákonných náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zistil, že zmluva neobsahuje všetky tie náležitosti, ktorých absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zmluve chýbali nasledovné náležitosti: 1. správny údaj RPMN a 2. členenie splátky. V bode 3. zmluvy žalobca uviedol všetky predpoklady, z ktorých pri výpočte RPMN vychádzal. Výšku splátky však uviedol s poisťným (54,76 eur), pričom pri výpočte RPMN vychádzal zrejme zo splátky bez poisťného, pretože vychádzajúc z údajov uvedených v bode 3. zmluvy by výška RPMN predstavovala 23,29 % (nie 20,08 %). S poukazom na uvedené bol potom nesprávny aj údaj týkajúci sa výšky celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, keď $54,76 \text{ eur} \times 59 \text{ splátok}$ predstavuje sumu 3.230,84 eur, a nie sumu 3.055,98 eur (ktorú nepredstavuje ani súčin $59 \text{ splátok} \times \text{splátka bez poisťného}$ 51,80 eur = 3.056,20 eur, kedy RPMN predstavuje 19,41 %). Keďže nebolo zrejme, na základe čoho žalobca dospel k RPMN vo výške 20,08 %, súd prvej inštancie tento údaj nemohol považovať za určitý, a teda zároveň za platný. Ustálil, že zmluva za takýchto okolností tento údaj teda neobsahuje. Je potrebné uviesť, že zo žaloby bolo pritom zrejme, že žalobca uplatnil aj splátky poisťného, vo vzťahu ku ktorým na margo súd prvej inštancie uviedol, že podľa jeho názoru k platnému dojednaniu poisťného, resp. k uzavretiu poisťnej zmluvy v zmysle ust. § 788 OZ ani nedošlo. Vo vzťahu k nároku na poisťné súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že bez ohľadu na to, či žalobca pri výpočte RPMN zohľadnil aj tento poplatok, z tohto titulu, žalovanému tým nezanikla povinnosť uhradiť ho. V zmluve súčasne nebola presne uvedená ani výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov

a iných poplatkov, t. j. výška každej splátky istiny poskytnutého úveru, úrokov poskytnutého úveru a napokon prípadných poplatkov poskytnutého úveru, ak boli nejaké poplatky dojednané. V zmluve bola uvedená len výška súhrnnej splátky 54,76 eur bez bližšej špecifikácie (okrem sumy 2,96 eur titulom poistného). Z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ pritom vyplýva, že nestačí uvedenie celkovej výšky splátky, ale toto musí obsahovať rozčlenenie jednotlivých čiastok - istiny, úrokov a iných poplatkov. Táto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť (napr. na základe predloženého splátkového kalendára) ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, respektíve aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcom za poskytnutý úver. Svoje závery dal v ďalšom súd prvej inštancie do kontextu s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. S poukazom na to, že aj neuviedenie údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuviedenie správnej RPMN, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v ZoSÚ, ale aj v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), umožňuje posúdiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov, keďže ust. čl. 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v ust. čl. 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuviedenie údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a neuviedenie správnej RPMN môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu ust. čl. 23 Smernice považoval súd prvej inštancie aj dotknutú zmluvu uzavretú medzi stranami sporu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí, bolo úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súčasne súd prvej inštancie stotožňujúc sa s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/10/2019 zo dňa 30.04.2019, sa priklonil k prezentovanému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, teda že toto ustanovenie jednoznačne vyžadovalo, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky prípadných poplatkov. Preto s poukazom na nemožnosť priznania ani nepriamych účinkov Smernice, súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetný úver je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, čo znamená, že žalobca mal nárok len na vrátenie tých peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému skutočne poskytol a ktoré mu žalovaný nevrátil, teda na rozdiel medzi poskytnutou sumou flexipôžičky a uhradenými splátkami. Výška pôžičky predstavovala sumu 2.000,- eur, z ktorej žalovaný nesporne uhradil sumu 1.092,62 eur, pričom žalobca z tejto sumy na istinu započítal sumu 355,57 eur, na úroky sumu 470,27 eur, na poplatky sumu 215 eur, na úrok z omeškania sumu 1,46 € a na poistné sumu 50,32 eur. Na rozdiel vo výške 907,38 eur (2.000,- eur - 1.092,62 eur) mal preto žalobca nárok. V tomto rozsahu žalobe v časti o zaplatenie sumy 1.644,43 eur ako dôvodnej vyhovel a vo zvyšnej časti (predstavujúcej úroky a poplatky) považoval žalobu za nedôvodnú, a preto ju zamietol.

6. Súčasne súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou peňažného dlhu, žalobcovi vznikol aj nárok na úrok z omeškania, ktorý uplatnil v zákonnej výške, v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Pokiaľ ide o vznik omeškania žalovaného, vychádzal z preukázaných tvrdení žalobcu, ktorý uplatnil sankčný úrok odo dňa nasledujúceho po uplynutí 7 dňovej lehoty určenej na dodatočné plnenie vo výzve doručenej žalovanému dňa 26.09.2015. Táto lehota začala plynúť dňa 27.09.2015 a uplynula dňa 03.10.2015, pričom odo dňa 04.10.2015 bol žalovaný preukázateľne v omeškaní.

7. Priznaný nárok súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach vo výške 50,- eur s odkazom na ust. § 232 ods. 4 a § 217 ods. 2 CSP, majúci za to, že je to nielen s ohľadom na tvrdené pomery žalovaného, ale aj vzhľadom k výške dlhu a pôvodne určenej výške splátky (54,76 eur), dôvodné i primerané. Súd prvej inštancie bol súčasne toho názoru, že povolením splátok v uvedenej výške nebude žalobca vo svojich majetkových pomeroch dotknutý, jeho pohľadávka bude postupne čiastočne uspokojovaná. V prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky žalovaný stratí výhodu splátok a vznikne mu povinnosť uhradiť dlh jednorazovo.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s odkazom na ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, a to podľa úspechu strán v spore. V spore bol žalobca úspešný v rozsahu 55,18 % predstavujúcom priznanú sumu 907,38 eur (vychádzajúc zo žalovanej sumy 1.644,43 eur = 100 %), vo zvyšku predstavujúcom 44,82 % bol úspešný žalovaný. Čistý úspech žalobcu tak predstavoval 10,36 %. V tomto rozsahu má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania. Napokon súd

prvej inštancie uviedol, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti rozsudku čo do jeho výrokov II. a III. podal žalobca podaním zo dňa 19.07.2019 odvolanie, pričom žiadal odvolací súd, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe aj vo zvyšnej časti vyhovie, alternatívne, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podstatu nesprávosti napadnutého rozsudku vnímal žalobca najmä v nesprávnom právnom posúdení ZoSÚ; v nesprávnom posúdení, resp. v rozhodnutí v rozpore so Smernicou; v rozhodnutí v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie C-42/15; v tom, že súd prvej inštancie pri interpretácii vnútroštátneho práva nedospel k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a ktoré by zaručovalo jej úplnú účinnosť; v rozhodnutí v rozpore s rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít; v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti; v postupe v rozpore s ust. § 138 CSP; v postupe a v rozhodnutí v rozpore s princípom právnej istoty; v neodôvodnenom rozhodnutí súdu. Odvolacie dôvody žalobca ďalej upresnil tak, že hoc na výzvu zo dňa 05.11.2018, v ktorej mu súd prvej inštancie bez ďalšieho oznamoval, že v rámci predbežného právneho posúdenia hodnotí jeho nárok ako bezúročný a bez poplatkov, reagoval podaním zo dňa 24.05.2019, v ktorom, vzhľadom k tendencii súdov považovať úver za bezúročný a bez poplatkov v dôsledku absencie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, poukazoval na uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, spis. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, spis. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 24.04.2018, spis. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, spis. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019, spis. zn. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, ďalej na uznesenie Krajského súdu v Trnave spis. zn. 25Co/156/2017 zo dňa 10.07.2018, súd prvej inštancie sa nezaoberal týmito rozhodnutiami, ako ani rozsudkami Krajského súdu v Žiline spis. zn. 5Co/212/2018 zo dňa 11.12.2018 a spis. zn. 7Co/232/2018 zo dňa 28.11.2018 a neprihliadnutie na tieto rozhodnutia nijako neodôvodnil. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa zaoberal rozhodovacou činnosťou najvyššej súdnej autority tým spôsobom, že chcel zrejme povedať, že nakoľko v tejto vidí nedostatky, žalobu je možné čiastočne zamietnuť. S takýmto postupom sa však nie je možné stotožniť. Žalobca tak týmto namietal, že súd prvej inštancie sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority vyjadrenej v ním označených rozhodnutiach a tento odklon dôkladne neodôvodnil. Za takéto odôvodnenie nemožno považovať poukaz na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Žiline. V kontexte s uvedenou problematikou žalobca súčasne poukazoval na ďalšie rozhodnutia: uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019, rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 11Co/265/2017 zo dňa 29.05.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 17Co/92/2018 zo dňa 23.01.2019. Zároveň žalobca namietal, že z uvedených dôvodov súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok je taktiež z uvedených dôvodov postihnutý vadou nepreskúmateľnosti, a to pre nedostatočné odôvodnenie. (žalobca odkázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 8Sžo/191/2010, spis. zn. 2MCdo/7/2009) Súd prvej inštancie pri vypracovaní odôvodnenia nepostupoval v súlade s ust. § 220 ods. 1 CSP. Rozsudok tak podľa jeho názoru ďalej vykazuje znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný, pričom zakladá aj porušenie jeho ústavných práv na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je totiž aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súčasťou tohto práva je aj právo na také odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd náležite vyporiada s argumentáciou strany sporu, pričom ak súd odmietne nejaký argument účastníka konania, musí ho v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť resp. aspoň spochybníť, alebo vysvetliť, prečo tento argument považuje za irelevantný. Logickým postupom v medziach zákona by tak malo byť zrušenie napadnutého rozsudku odvolacím súdom a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (žalobca v tomto kontexte poukazoval na stanovisko Najvyššieho súdu SSR publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov ČSSR pod č. 37/1985, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 2Cdo/238/2008 zo dňa 30.11.2009, spis. zn. 2Cdo/170/2005 a spis. zn. 7Cdo/136/2013, spis. zn.

7Cdo/201/2014, rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 107/2007, spis. zn. II. ÚS 410/2006, spis. zn. I. ÚS 108/2007, spis. zn. IV. ÚS 115/2003, spis. zn. III. ÚS 119/2003, spis. zn. III. ÚS 209/2004, spis. zn. II. ÚS 251/2004, spis. zn. III. ÚS 209/2004, spis. zn. II. ÚS 410/2006, spis. zn. I. ÚS 243/2007, spis. zn. IV. ÚS 296/2009, spis. zn. III. ÚS 311/2007 rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach *Suominen v. Fínsko* zo dňa 01.07.2003, *Tatishvili v. Rusko* zo dňa 22.02.2007, *Vetrenko v. Moldavsko* zo dňa 18.05.2010 a ďalšie).

10. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu aj napriek výzve súdu prvej inštancie písomne nevyjadril.

11. Následne súd prvej inštancie, na podklade spoločného podania žalobcu a obchodnej spoločnosti *Intrum Slovakia s. r. o.*, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zo dňa 26.09.2019, ktorým žalobca navrhol, aby súd pripustil na jeho miesto do konania vstup obchodnej spoločnosti *Intrum Slovakia s. r. o.*, s čím táto obchodná spoločnosť vyjadrila svoj súhlas, uznesením č. k. 8Csp/47/2018-167 zo dňa 15.10.2019 s odkazom na ust. § 80 ods. 1 až 3 CSP pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu - Všeobecná úverová banka, a. s. vstúpil nový žalobca - *Intrum Slovakia s. r. o.* Toto rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že mal preukázané, že po začatí konania zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 19.08.2019 došlo k prevodu práv a povinností, tvoriacich predmet sporu, z pôvodného žalobcu na nového žalobcu.

12. Do dňa tohto rozhodnutia odvolacieho súdu strany sporu už ďalšie podania neprodukovali.

13. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku, čo do jeho výrokov II. a III. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) a včas (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v časti jeho výroku, ktorým žalobu čiastočne zamietol (výrok II.), ako aj v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (výrok III.) ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti nenapadutej odvolaním (t. j. vo výroku I.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

14. Len na margo zmeny v osobe žalobcu pre účely ďalšieho odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd poukazuje na znenie ust. § 80 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu. Preto úkony pôvodného žalobcu - Všeobecná úverová banka, a. s. uskutočnené do rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa ust. § 80 CSP sú úkonmi nového žalobcu - *Intrum Slovakia s. r. o.* Pod označením žalobca tak odvolací súd mieni do dňa predchádzajúceho právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 8Csp/47/2018-167 zo dňa 15.10.2019, t. j. do dňa 11.11.2019, obchodnú spoločnosť Všeobecná úverová banka, a. s. a odo dňa 12.11.2019 obchodnú spoločnosť *Intrum Slovakia s. r. o.*

15. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil.

16. Odvolací súd konštatuje, že žalobca zásadne svoju odvoláciu argumentáciu postavil na tom, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou k výkladu dotknutého ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedenej v podaní zo dňa 24.05.2019, ako aj neodôvodnil dostatočne a presvedčivo svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR ohľadom výkladu dotknutého ustanovenia ZoSÚ, obsiahnutej v žalobcom označených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, čím malo dôjsť až k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], resp. ide v danom prípade o inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP]. Zároveň v súvislosti s uvedeným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ súdom prvej inštancie žalobca namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

17. V kontexte s uvedeným odvolacím dôvodom odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade

s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997, spis. zn. I. ÚS 97/1997 zo dňa 05.01.2000, spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003, spis. zn. I. ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004, spis. zn. IV. ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovacia činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 Cdo 25/2019 zo dňa 25.06.2019). Podľa zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2015 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 2/2016 je možné, pokiaľ ide o rozhodnutie samé, považovať za naplnenie dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP len výnimočný prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Ide teda o celkom ojedinelé, extrémne prípady, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8269/02, rozsudok ESLP z 23. júla 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok ESLP z 24. júla 2003; k tomu tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 Cdo 25/2019 zo dňa 25.06.2019). V prípade iných väd odôvodnenia rozhodnutia súdu ide o inú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Rovnako ani nesprávne právne posúdenie veci nezakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Odvolací súd tak nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie napĺňa odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol zásadné dôvody svojho rozhodnutia, pre ktoré čiastočne žalobe vyhovel a čiastočne túto zamietol. Súd prvej inštancie zásadne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že považoval v danom prípade predmetný spotrebiteľský úver za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov, keďže dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala podľa jeho názoru údaje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, resp. obsahovala nesprávne uvedenie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Možno dať však odvolateľovi za pravdu, že v danom prípade súd prvej inštancie dospel k právnenému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ odlišnému jednak od argumentácie žalobcu a jednak od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalobca poukazoval, pričom sa nie dostatočne a presvedčivo vysporiadal s argumentáciou žalobcu, resp. so svojim odklonom od právneho názoru vysloveného v dotknutých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. V tomto kontexte však nemožno súdu prvej inštancie vytknúť, že by sa s uvedeným nevysporiadal vôbec, keďže citujúc rozsudky Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/262/2016-49 zo dňa 31.10.2017 a Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/10/2019 zo dňa 30.04.2019, sa stotožnil s argumentáciou v nich uvedenou. Možno teda ustáliť, že súd prvej inštancie zrejme nepovažoval žalobcom označené rozhodnutia za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ust. čl. 2 ods. 2 CSP, s ktorým záverom sa však odvolací súd nestotožňuje. Preto možno ustáliť, že v danom prípade napadnutý rozsudok trpí vadou, ktorú možno považovať za inú vadu konania, ktorá však v kontexte dôvodov tohto rozhodnutia odvolacieho súdu nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Povinnosť súdu uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre odklon od judikatúry vyplýva aj z pravidla, v zmysle ktorého ten, kto sa odvoláva na existujúcu prax, nemusí uvádzať zdôvodnenie svojho postoja a postupu, kto však volí zmenu rozhodovacej praxe (judikatúry), musí túto zmenu náležite konfrontovať s doterajšou judikatúrou a vždy dostatočne zdôvodniť a primerane vysvetliť svoje dôvody spochybňujúce alebo kritizujúce závery vyjadrené v publikovanom rozhodnutí alebo stanovisku. (zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 2/2016)

20. V zmysle dotknutého ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami

spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola už otázka správnej interpretácie uvedeného ustanovenia Najvyšším súdom SR posudzovaná v rozhodnutiach viacerých senátov Najvyššieho súdu SR (žalobcom označené rozhodnutia senátov 3Cdo, 4Cdo a 7Cdo) a následne po napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie aj v uznesení spis. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019. Je tak možné s poukazom na početnosť týchto rozhodnutí, ako aj na časovú následnosť (k rozhodnutiam, na ktoré poukazoval Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku spis. zn. 10Co/10/2019 a v konečnom dôsledku aj súd prvej inštancie) považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, akou Najvyšší súd SR nepochybne je, vyslovený právny výklad dotknutého ustanovenia, a to ten, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, spis. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, spis. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, spis. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 24.04.2018, spis. zn. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, spis. zn. 7Cdo/98/2018 zo dňa 30.01.2019 a spis. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019.

21. V uvedenom kontexte možno taktiež uzavrieť, že v tejto argumentačnej línii [teda ohľadom posúdenia daného spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov vzhľadom k absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ] napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

22. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP], odvolací súd konštatuje, že žalobca v podanom odvolaní tento odvolací dôvod nijakým spôsobom nekonkretizoval, a preto nebolo možné sa zo strany odvolacieho súdu týmto odvolacím dôvodom zaoberať (k tomu uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 90/2019 zo dňa 05.11.2019, v zmysle ktorého iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.). Ak mal žalobca na mysli ako nesprávne skutkové zistenie záver súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v podobe rozčlenenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, tento záver súdu prvej inštancie je z hľadiska skutkového správny (predmetná zmluva skutočne takéto členenie neobsahovala), avšak v tomto prípade takýto skutkový záver súdu prvej inštancie žalobca ani v odvolaní nespochybňoval. Žalobca totiž zásadne namietal len nesprávny právny výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ súdom prvej inštancie.

23. Odvolací súd však aj napriek doposiaľ uvedenému konštatuje, že žalobcom predostretá odvolacia argumentácia nie je spôsobilá relevantne spochybniť/vyvrátiť určujúcu právnu úvahu súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie totižto tento svoj právny záver vyvodil súčasne aj na podklade toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere platne neobsahovala tiež náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a preto aj z tohto dôvodu posúdil daný spotrebiteľský úver za poskytnutý bez úrokov a poplatkov. Tieto závery súdu prvej inštancie však žalobcom v podanom odvolaní neboli nijako namietané (spochybnené), inak povedané odvolacia argumentácia vo vzťahu k týmto záverom súdu prvej inštancie absolútne absentuje.

24. Preto aj napriek tomu, že považoval námietky žalobcu, týkajúce sa správnosti záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru pre absenciu údajov podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v dotknutej zmluve o spotrebiteľskom úvere, za dôvodné, odvolaciemu súdu, viazanému rozsahom odvolacích dôvodov podľa ust. § 380 ods. 1 CSP, neostávalo nič iné, ako len v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny (teda aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania), a to na podklade ďalších dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, ktoré žalobca nenamietal.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému

nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalovanému preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).